

Nu har Udvalgets Flertal, deriblandt ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), taget sin Tilflugt til visse Udtalelser i Betænkningen, som ganske vist tangerer nogle faa af de omtalte ubillige Tilfælde, og Flertallet har udtalt det Haab, at Finansministeren nu vil rette sig derefter, hvilket Finansministeren jo ikke har modsagt. Men det forekommer mig, at den ærede Ordfører har truffet det rette, naar han saa overordentlig stærkt i sin Tale betonedede, at det er Finansministerens Skøn, og hans Skøn alene, der er det afgørende. Det finder jeg ganske naturligt. Jeg finder det naturligt, at den højtærede Finansministers Skøn over, hvad der er mest formaalstjenligt for det af ham forvaltede Embede, i sidste Instans i mange Tilfælde falder saaledes ud, at Hensynet til Statskassen bliver det overvejende. Men hvad enten man nu nærer større eller mindre Forventning om, at den højtærede Finansminister i en Række af Tilfælde vil lade sig bevæge til at give efter og formidske Kravet om Merindkomstskat, nedsætte den og give Lempelser, bliver Resultatet i hvert Fald dette, at der her ikke er Tale om en i Loven grundet Ret for Borgerne. Man kan sige, at medens man ellers under andre Forhold i vore Dage lider under, at Magt gaar for Ret, vil man her komme til at lide under, at Naade gaar for Ret. Jeg mindes de Udtalelser, der under Behandlingen af Spiritusbeskatningsloven faldt fra det ærede Medlem fra Æbeltoft, som ved første Behandling tog overordentlig kraftigt til Orde for, at slige Forhold burde ordnes ved Lov, og at Afgørelsen ikke burde overlades til Administrationens Skøn og dens alene — Forgødtbefindende. Det forekommer mig overhovedet, at det maa være Lovgivningsmagtens Op-gave, naar den har med Love som disse at gøre, at give klare og tydelige Regler, som baade sætter en Grænse for Borgernes Ret, for saa vidt som de siger, at større er den ikke, men ogsaa sætter en saadan Grænse, at det ikke overlades til Administrationen alene at tage Bestemmelse herom. I det hele finder jeg det meget farligt for Retsbevidstheden, at man saaledes gør det ganske flydende, hvad der tilkommer Landets Borgere, og hvad ikke; i hvert Fald er det givet, at vi er inde i en Periode, som man kunde karakterisere ved Ministeriets ustandselige Magtforøgelse. Den højtærede Finansminister har ved en tidligere Lejlighed — jeg tror, det var under Behandlingen af Spiritusbeskatningsloven — udtalt, at det slet ikke var saa

behageligt at have saa stor Magt, og det ærede Medlem fra Æbeltoft advarede, som sagt, derimod. Men det er jo det besynderlige, at hver Gang den højtærede Finansminister er bange for at faa sin Magt forøget, og hver Gang det ærede Medlem fra Æbeltoft gaar herimod, bliver Resultatet alligevel det modsatte. Det ærede Medlem fra Æbeltoft er altid ved første Behandlinger overordentlig klar, principfast og grundig, men ved anden og tredje Behandlinger plejer Principperne at være forladte; det forekommer mig naturligt, at den højtærede Finansminister kun har Grund til at være tilfreds med den omfattende Støtte, han faar fra det ærede Medlem, som netop ved at fremsætte Principperne og derefter forlade dem gør det saa uhyre let for den højtærede Minister at sige, at disse Principper er nu forladte, og dem kan man ikke udrette noget med.

Jeg skal med disse Ord anbefale de af mig stillede Ændringsforslag. Jeg tror, det vilde være et virkeligt Gode, hvis det nu maatte være muligt at vinde Tilslutning for dem, at det vilde virke meget beroligende for mange, der føler, at de kommer i en uheldig Stilling ved denne Lov. Men jeg tror, at det vilde virke endnu mere beroligende, hvis det kunde komme til et klart Udtryk, at Merindkomstskattelovene efter deres Natur ikke skal være bestemte til stadig at fortsættes. Saa længe man var i Stand til at fastholde Krigsindtægterne som det moralske Grundlag for Merindtægtsskatten, kunde det godt lade sig høre, men da man fra alle Sider egentlig har været enig om at opfatte dette som mere eller mindre upraktisk, er der jo nu kun det rent vilkaarlige og juridiske Grundlag tilbage. Den nævnte Modsætning mellem Lovens oprindelige moralske Grundlag og dens senere faktiske Form viser, at denne ikke er af det gode, at den indfører et Princip i Lovgivningen og i Administrationen, som man maa tilstræbe snarest muligt at komme bort fra. Det er mit Haab, at man paa et tidligere eller senere Stadium af denne Sags Behandling vil faa at høre Udtalelser, som viser, at man fra alle Sider er enig herom. Hvis det ved denne Merindkomstskat alene drejede sig om Spekulationsavancer, vilde Sagen være en anden; jeg for mit Vedkommende har ingen Interesse eller Sympati for Spekulationsavancen og ser derfor højst ugerne, at de Forholdsregler, som egentlig tager Sigte paa, at Staten skal tage sin Del af Spekulationsavancen, rammer Erhvervene paa